

Der er fortsat meget stor afstand til paraplygruppen med De Forenede Stater i spidsen, men G77-landene har i stigende grad yret støtte til EU's forslag, og EU fastholder sin position og sit konkrete forslag.

Spørgsmålet om hjemlige foranstaltninger – altså det, at man gør noget hos sig selv – er helt centralt for, om protokollen får gennemslag og har miljømæssig troværdighed, for hvis industrilandene udelukkende købte billigt ind af reduktioner i udlandet, så mister vi jo et incitament til at udvikle nye og renere teknologier, som ikke alene er fundamentet for at vende udviklingen hos os selv, men i allerhøjeste grad samtidig vores bidrag til en bæredygtig udvikling i udviklingslandene.

Omvendt er der, som Danmark viser, et enormt win-winpotentiale i en kontinuerlig hjemlig udvikling af eksport af rene teknologier. I den sammenhæng kan vi roligt sige, at den danske vindkraft er et strålende eksempel.

Et tredje vigtigt punkt på COP-dagsordenen er selve udarbejdelsen af reglerne for brugen af mekanismerne. EU vil arbejde for troværdige regler for mekanismerne, og Danmark vil fortsat deltage i udviklingen af programmer, forhandle med kvoter og projektsamarbejde, for det bliver vigtigt at sikre, at indsatsen ikke reduceres til at forfølge rene papirreduktioner og eksportere forældet teknologi til andre lande.

Troværdighed er et nøgleord for en balanceret løsning på Kyotomekanismerne, og troværdigheden er tosidet. Protokollens miljømæssige troværdighed må ikke sættes over styr af mekanismerne, og samtidig skal mekanismernes markeds-mæssige troværdighed sikres.

Et fjerde centralt element bliver, at der i en samlet løsning på COP 6 indgår et troværdigt overholdelsessystem. Vi vil sammen med det øvrige EU arbejde for et stærkt og omfattende system med effektive sanktioner.

Når det drejer sig om udviklingslandene, er det meget vigtigt, at vi imødekommer deres ønsker om teknologioverførsel og kapacitetsopbygning samt særlig støtte til de lande, der i særlig grad er udsat for klimakatastrofer. Den samlede forhandlingsløsning må også omfatte et ansvar i forhold til udviklingslandenes behov for en bæredygtig udvikling.

Præsidenten for partsmødet har bedt mig om, sammen med min sydafrikanske ministerkollega, at lede forhandlingerne i den gruppe, der beskæftiger sig med udviklingsspørgsmål.

Vi får en vigtig udfordring, når det drejer sig om at skaffe de nødvendige økonomiske ressourcer. Man kan undre sig over, at ilandene, der har en så fundamental interesse i at gøre noget ved dette problem, er så karrige, når det drejer sig om at stille de fornødne økonomiske ressourcer til rådighed.

Lad mig sammenfatte forhandlingssituationen forud for COP 6: Konferencen sigter mod at gøre Kyotoprotokollen ratificerbar, og for at det kan lade sig gøre, skal der i den samlede forhandlingspakke findes to grundlæggende balancer:

For det første skal der opnås en balance mellem klimakonventionen og protokollens emner. Det vil sige på den ene side udviklingslandenes ønsker i konventionen om hjælp til en bæredygtig udvikling i form af teknologioverførsel m.v., og på den anden side industrilandenenes ønsker om at kunne bruge protokollens mekanismer til at opfylde deres reduktionsforpligtelser.

For det andet skal der med hensyn til bestemmelserne om industrilandenenes reduktionsforpligtelser findes en balance, der på den ene side opretholder protokollens miljømæssige integritet, og som på den anden side sikrer en økonomisk effektiv mulighed for at foretage reduktioner.

Det er ud fra disse hensyn, Danmark sammen med de øvrige europæiske lande deltager i forhandlingerne for at opnå et resultat i Haag, ikke bare en diplomatisk løsning, men en reel løsning, som giver et effektivt bidrag til at modvirke den katastrofe, jeg har skildret i indledningen til mit svar på forespørgslen.

Forhandling

Anni Svanholt (SF):

Tak til miljø- og energiministeren for besvarelsen. Der blev jo meget nøje redegjort også for den, kan man sige, bevisførelse, der i og for sig er på vej via klimapanelet og den rapport, som vi kan vente om kort tid.

Det er jo, som miljø- og energiministeren sagde, en meget, meget alvorlig situation, vi står over for, og man kan jo spørge folk, som nu har oplevet katastroferne, senest i England. De må jo i hvert fald spørge: Hvor mange beviser skal vi have? Hvor mange forfærdelige oplevelser skal vi igennem, før det går op for de forhandlere og verdens ledere, som sidder med de vigtige afgørelser i deres hænder?